

MIRNO MORJE 2018

OŠ BREŽICE

Ladijski dnevnik št. 5

ZAHVALJUJEMO SE VSEM, KI NAM POMAGATE, DA URESNIČUJEMO NAŠE ŽELJE. HVALA!

DUO Impoljca Sevnica

Eles d.o.o.

GLM – Lovše d.o.o.

Gostilna pension LES Čatež ob Savi

HESS Hidroelektrarne na spodnji Savi

INTEGRAL BREBUS Brežice

KRKA d.d. Novo mesto

Nautika Kufner d.o.o.

OBČINA Brežice

Projekt »Občuti svobodo vode«

SVIZ Sindikat OŠB

Tadej Toš

Toplast – Kodrič Tomaž s.p.

<http://www.mirnomorje.org>

Besedilo, ki je pred vami, ni lektorirano. Nastajalo je sproti, zato so možne tudi napake. Bistvo je vsebina, ki je namenjena predvsem našim letošnjim jadralcem, da bodo čez čas lažje priklicali vse prijetne spomine. Nekateri povedi, besedne zveze ali cele odstavke je težko razumeti, če nisi bil zraven. Mi vemo, kaj pomenijo. Bilo nam je lepo.

»MIRNO MORE!«

To je mornarski pozdrav. Po tem pozdravu je dobil ime velik mednarodni projekt, v katerega smo se leta 2014 vključili tudi na OŠ Brežice.

MIRNO MORJE - flota miru - se že od leta 1994 zavzema za toleranco, integracijo, mir, prijateljstvo in je največji jadralski projekt za otroke s posebnimi potrebami in socialno ogrožene. Flota miru je pomemben prispevek svetovnemu miru, toleranci in prijateljstvu preko meja.

Od leta 1994 se ta dogodek odvija v septembru na srednjem Jadranu. Sodeluje že več kot 100 jadrnic. Med samim jadranjem je čas za pedagoško delo z mladimi jadranci, ostane pa tudi veliko časa in priložnosti za druženje in spoznavanje novih prijateljev, še posebej takrat, ko se v eni marini zbere vseh 100 jadrnic.

Pred enaindvajsetimi leti so začeli jadrati z otroki vojne – begunci, vojnimi sirotami. Sedaj smo v projekt vključene tudi skupine otrok s posebnimi potrebami, šole, zavodi, domovi.

Življenje na jadrnici omogoča intenzivno socialno učenje ter nudi možnost za pridobivanje novih in drugačnih, a za življenje pomembnih izkušenj in znanj.

15. 9. – 22. 9. 2018

MIRNO MORJE 2018

5. MIRNO MORJE OŠB

Leto je spet okoli in spet smo na jadrnici. Tokrat že petič po vrsti. Torej slavimo kar eno malo obletnico - 5-letnico. Priprave so letos v primerjavi z lanskim letom potekale zelo mirno. Na začetku smo imeli malo težav s sestavo ekipe, ker ni bilo otrok, ki bi lahko šli z nami. Nekateri bi šli, pa ne znajo še plavati, drugi znajo plavati, pa se jim ne ljubi, nekateri »špičijo« neumnosti, pa zato ne morejo biti del posadke. Jejhata, jejhata, na! No, zdaj nas je dovolj, naša velika barka je polna.

MIRNO MORJE

1. DAN

Sobota, 15. 9. 2018

Otroke in avtobus smo naročili ob deveti uri. Vsi so malo pohiteli. Bus je prišel že dvajset minut prej. Naložimo ga do zadnjega kotička in sedeža, pokličemo še ravnateljico in našo

poslovno sekretarko, da nama pomahata v slovo. No, saj starši so tudi mahali, ampak če te na pot pospremi samo vodstvo šole, se nam zdi že kar »nobel«. Alenka G. sprejema še zadnje napotke zaskrbljenih staršev in že se peljemo.

Pred tem pa Hedi izprazni še svoj avto, v katerem je skoraj pozabila vso robo, če je Maruša ne bi spomnila. Šofer Jože nam pove, da nas pelje samo do počivališče Plitvice, tam pa volan prevzame mladi Alen Detiček, nekoč učenec OŠB. Na meji ni težav, hitro pridemo skozi vse preglede in že smo na mestu menjave šoferjev. Začne se »primopredaja«, papirji sem, papirji tam, kartica noter, kartica ven ... Potem pa še kakšna poltiha blaga kletvica skozi zobe. Do otrok ni prišlo nič. Sledi iskanje, premetavanje po žepih, torbi, telefonu ... Mladi šofer je v drugi jakni, v avtobusni garaži pustil – pozabil svojo kartico, ki jo mora imeti vsak šofer. Mi potrpežljivo čakamo, saj se nam prav nič ne mudi. Imamo še celih sedem dni pred sabo. Skoraj pade odločitev, da nas isti šofer Jože pelje kar dalje do Splita. Druga varianta je, da počakamo pol ure in Alenu pripeljejo kartico. Mladi Alen se sekira in jezi sam nase. Mi ga tolažimo, češ, saj se nam res ne mudi, bomo že počakali. Te izkušnje in priložnosti, da je tudi on delček Mirnega morja, mu pa res ne bomo vzeli. Naša barka bo pa že počakala v Splitu, skiper pa tudi. Itak ne smemo prehitro priti v marino, ker barka še ni urejena za prevzem. Vse se je lepo uredilo. Kmalu nadaljujemo pot z Detičkom za volanom. Otroke zanima, kaj vse bomo že danes delali. Predvsem bo treba biti precej potrpežljiv, počakati, da se uredijo formalnosti, da prestavimo vso prtljago iz busa na barko itd. Kmalu sledi izjava dneva iz ust Aljaža: »Kaj bo spet tisto žegnanje?« Alenka se skoraj polula od smeha. Dogovorimo se, kdaj bo postanek, kako dolgo, kdaj bomo jedli ... Žanin pove, da on od kopenskega mesa je samo piščanca in redko katero govedino. Nika poda dodatno razlago, češ da je piščanec vendar zračno meso, saj piščanci vendar letijo. Ko se vozimo, se pri prvih vratih avtobusa spet sliši čuden zvok, kot da nekje malo »vleče«. Hedi to kmalu »zrihta«. Ozko režico na oknu zadela s

papirnatim robcem in vse je spet super. Sledijo vici o blondinkah ... Žanin ima menjalnico, Nika v tunelu preizkuša svetlečo žabo, ki jo ima za ponoči, da bolje vidi spat. Tudi Žanin želi spat z lučjo, ker sicer ne vidi, kaj sanja.

Ob 13.20 imamo postanek na počivališču Jasenice. Sledi res čisto konkretna malica: pečenka, kisle kumare iz Vitomarcev, ajdov kruh z orehi, pa beli francoz, sir, predvsem kozji gre zelo v promet. Aljaž ima tudi letos rojstni dan. No, lani, ko smo potovali, je bil že en dan mimo, pa smo mu vseeno zapeli. Letos, pa imamo s seboj tudi torto. Več tort. Kar tri. Najprej narežemo

»Marlenko« z orehi in medom. Odlična je. Tudi Vanna si je premislila in pojedla en kos. Vsi bi repetirali, torta je res odlična. Alenčica nese kos tudi šoferju v avtobus. In zelo je vesel. Na koncu ostane še en velik kos. Martin in Alenka se javita, da še enkrat postrežeta šoferja. Po petih metrih se postrežba konča na toplem asfaltu. Torta jima je zdrsnila s pladnja na tla. Joj, prejoj, Alenčica! Ob 14.00 gremo dalje. Zdaj smo že malo utrujeni. Še Žanin se malo umiri in neha vreščati. Preden smo odšli, smo na počivališču srečali še MM animatorje iz Avstrije – »Orga Team«. Na poti nas prehitijo še nekaj MM kombijev. Martin in Žanin ustvarjata – rišeta svoje države, jim dajeta imena,

valuto, jezik ... Onadva pa sta seveda predsednika vsak v svoji državi. Žanin bo tudi predsednik, ko bo velik. Hedi nariše osnutek MM zastave, ki jo bomo narisali v torek. Takšna bo: osem gusarčkov – otroci, štiri roke – odrasli in na sredini znak Mirnega morja. Žanin komentira, da bi bila njemu bolj všeč, če bi bil na zastavi samo znak Mirnega morja. Skrbi ga tudi, kje se bo lahko preoblekel. Nika s tem res nima skrbi. Žanin začne deliti imena vsem v avtobusu. Tista, ki so žaljiva, prepovemo.

Ob 16.00 prispemo do marine ACI Split, čaka nas kapitan, vratar nas spusti pod rampo. Raztovorimo avtobus in naš šofer že hiti proti Brežicam. Kapitan Valdi pripelje voziček, do vrha ga naložimo in že peljemo robo po pomolu do naše barke Castello. Vanna in Leja pomagata pri transportu od pomola, preko »pasarelek« do barke. Bolje rečeno, na barko. Stvari pa toliko, kot da bomo en mesec na ladji. Hedi in kapitan razdelita kabine, pojemo sladko in jabolčno malico. Alenka in Maruša popokata otroški del posadke in gredo na sprehod do mesta Split. Hedi pa se loti pospravljanja prtljage po omaricah, hladilnikih in poličkah. Nika skoraj omaga, zato jim Alenka G. časti sladoled. Ob 20.00 pridejo nazaj, Hedi skuha špagete. Skuhala jih je preveč, zavedla pa jo je Alenka, ker oni doma veliko pojedjo. Ni panike, bomo to jutri »reciklirali«. V nič ne bo šlo nič. Solata pa je mešana in rdeča pesa. No, za solato pa res ni veliko kandidatov. In spet je na vrsti torta, torta za Aljaža in spet pojemo Vse najboljše ... Tokrat je na vrsti mamina torta – linška. Tudi ta je zelo dobra. Skiper po večerji

pove še nekaj o pravilih na barki, dobijo tudi navodila za pisanje neke vrste dnevnika. Vsak dan morajo napisati, kaj se jim je lepega zgodilo ta dan. Potem pa pod tuš in spat. Prva noč je po navadi malo bolj razburljiva. Tudi tokrat ni nič drugače. Nihče ne more zaspali. Jutri bo že bolje. Letošnjo MM zgodbo pišejo mladi jadranci: Aljaž, Martin, Žanin, Leja, Vanna, Alenka, Tija in Nika. Spremljevalke so Maruša, Alenka in Hedi, skiper pa je že peto leto naš Valdi.

MIRNO MORJE

2. DAN

Nedelja, 16. 9. 2018

Prvo noč smo preživeli. Razburjenje, vzhičenost, skrb pred neznanim, vse to se je pozno v noč malo umirilo, tako, da smo le lahko zaspali. Zvečer preverjamo, kdo mora ponoči na WC. Ugotovimo, da nimamo veliko kandidatov. Sklenemo dogovor: kdor se prvi zbudi sredi noči zaradi WC-ja, zbudi eno od učiteljic in ona zbudi še druge WC kandidate. Da ne bo v kabinah kakšne lužice. Hedi se zbudi ob 5.00, zbudi še Lenčko. Žanin noče nič slišati o WC-ju in veselo spi dalje. Ko se Hedi in Lenčka vrneta, je budna tudi že Alenka G. To je že drugič, prvič je bila že ob treh zjutraj. Žanin se pritožuje nad WC-jem, ker ni po njegovih standardih. Hedi ob 7.00 zbudi še ostale. Maruša in Alenka jih peljeta na jutranji sprehod. Nika se demonstrativno, z

rahlím pospeškom, vrne v kabino, zapre vrata in se jezi sama pri sebi: »No, zdaj nas bodo pa še na ta sprehod zvelkli.« Hedi med tem časom že pripravlja sestavine za današnje kosilo. Danes bo »grenadirmarš« in zeljna solatka. Pa mogoče še sladica. Za grenadirmarš je treba nasekljati veliiiiiiiko česna, pa malo pečenke, pa nekaj krompirja in še nekaj sestavin, veliko začimb in pojedina bo odlična. Ob 8.00 zajtrkujemo. Zjutraj se je treba dobro najesti. Želja je več kot samih jedcev, vsak ima vsaj dve. Eden bi to, drugi ono, tretji nič od tega ... Leja marmelado, Nika tuno, Žanin čokolešnikove žgance. Žgance? Ja, to nastane tako, da ne daš skoraj nič mleka in potem še veliko čokolešnika, zmes se ravno prav sprime v »žganc«. Hedi sprašuje, če bi kdo pečena jajčka. Samo dva kandidata najde: sebe in skiperja. Po zajtrku sledi umivanje, pospravljanje kabin, mogoče kdo opazi, da je treba pospraviti tudi posodo in celo

kuhinjo preden izplujemo. Vse mora biti na svojem mestu, da se med jadranjem kaj ne prevrne, pade iz omare, s police ... Ob 10.15 le izplujemo. Smer in končna destinacija je Rogoznica, marina Frapa. Po treh urah plovbe se ustavimo v zalivu Mala Luka. Vežemo se na Matejevo barko. Sledi ura in pol kovanja. Velike punce so že lačne, od hude lakote niti plavati ne morejo. Grenadir še ni končan. Hedi na hitro

obogati ostanke od prejšnjega glavnega obroka in lakota je kar na hitro potešena. Vseeno zmoremo jesti še včerajšnjo torto in piškotke. Hedi špara z vodo in kar sama pomije posodo in uči mladince, kako se to dela na barki. Dekleta pa pobrišejo in pospravijo. Še rajši pa bi jo vse nekam »pobrisale«, da ne bi bilo treba preveč delat. Med kosilom doživimo lažje selitve narodov. Na mizi je bila tudi narezana pečenka in hitro smo bili deležni hude invazije požrešnih osic. Žanin in Aljaž priletita s krožniki v salon. Ose pa seveda zadovoljno priletijo za njima. Potem velika Alenka eno oso stisne pod pazduho. Hedi ji nudi prvo pomoč: aspirin je dala na mesto pika in ga prekrila z mokrim robcem, da se je počasi topil, pa še hladilni učinek deluje. Pomagalo je!!! Aljaž se odpravi v

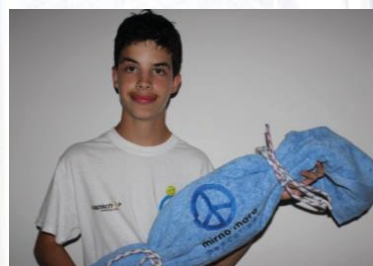
vodo v rešilnem jopiču, ta cel paket je videti, kot malo zmečkana škatla. Drži ga pa vseeno precej nad vodo. Kmalu se opogumi in jopič sname. Nika noče v vodo, ker so ji stopnice preozke. S premca skačejo Martin, Alenčica in Tija. Ob 14.15 že plujemo dalje. Pol posadke sedi na premcu. Žanin se odloči, da bo »lovil barvo«, ker noče biti tako bel, kot

je sedaj. Hedi in Lenčka odpreta »knjigoveznicu«. Izdelata – povežeta 12 skipperskih MM knjižic. Žanin se ustraši, da se bo moral na pamet naučiti vse, kar notri piše. Knjigica kmalu leži osamljena na klopi, on pa se sonči in lovi svojo barvo. Hedi mu pove, da se bo moral naučiti vsaj kakšen vozel iz skripte, on pa: »Jaz bom zdaj malo užival!« Kapetanu je ta njegova izjava tako všeč, da sklene naslednje: »Ko bom velik, bi bil rad Žanin!« Kmalu po 16.00 pridemo v Rogoznico. Hedi potegne muring (to je vrv, ki je privezana na dno morja v marini), Maruša poskrbi za privezne vrvi, kapetan zmanevrira barko, da je vse BP. Otroci že letijo direkt na WC. Kuharica jih naroči za ob 18.00. Takrat bo »ko...čerja«. To je pozno KOsilo oz. zgodnja veČERJA. Medtem, ko Hedi kuha, kapitan Valdi organizira vodene ogledne naše barke. Vsi se čudijo, kako je velika, široka, prostorna ... Jasna poskusi grenadirmarš. Tudi snemalcu Goranu tekne, že lani je testiral kuhinjo z Ojstrice. Tudi letošnja na Castellu mu je všeč. Hedi pripravi mizo (zunaj v »kokpitu«), še sok postreže in čaka na lačne jedce. Najprej jih polovica reče: »Meni samo malo!« Na koncu pa skoraj vsi hočejo »repete«. Po grenadirju pa še tretja torta na letošnjem Mirnem morju. Tokrat je za 5 let. Mirno morje OŠB praznuje 5

let. Ja, letos smo v projektu že peto leto zapored in na jadraniu že petič. Odpremo čokoladno Marlenko, nanjo postavimo 5 svečic, Žanin na trobento igra »Vse najboljše«, mi pojemo in upihnemo prvih pet svečk. Sosedje nas gledajo in sprašujejo, kdo pa ima rojstni dan. »Ja mi!!«, odgovorimo. Mi, OŠB imamo 5 let Mirnega morja. Potem zapojemo še Vinku, skiperju s sosednje barke in celo tortico mu odnesemo.

Ob 19.00 se začne program - otvoritev letošnje flote, potem pa še disko. Aljaž, »srečkovič«, dobi še nagrado. Uganil je, da je vrv, ki so jo pokazali, dolga 5 m. Za nagrado dobi čudovito modro MM brisačo, belo kapico, trak za ključke in najpomembnejše – bombone. Vsi smo veseli zanj in upamo, da bo kaj delil z vsemi. Po disku sledi tuširanje, pisanje dnevnika in spanje. Danes ni bilo več toliko problemov, ker so že malo utrujeni. Samo Žanin ne more zaspati. Pri plesu si je poškodoval gleženj in zdaj ga po njegovih navedbah boli živec. Ker sam ne more zaspati, želi budna obdržati tudi Aljaža in Martina. Martin bi rad spal, ker je danes veliko plaval, zato ga Hedi premesti na udobno klop v salonu in spi kar tam. Ker bo jutri še bolj »natrpan« dan, kuharica že zvečer pripravi ričet. Spet rezanje česna, korenja, krompirja ... in vseh ostalih dobrot. Pomagata ji Alenka in Maruša. Med kuhanjem Hedi piše tudi dnevnik. Do 1.00 še ni nikogar pritisnilo na WC.

MIRNO MORJE

3. DAN

Ponedeljek, 17. 9. 2018

Šele tretji dan je, pa se je zgodilo že toliko tega. Danes je bilo res polno. Ob sedmih Hedi že rogovili po salonu. Alenka bi bolj umirjeno, Hedi pa jih vseeno pošlje na jutranji sprehod za lažje prebujanje. Hedi medtem že dokonča ričet, ki bo še za jutri, tako veliko ga je. Potem pripravi še maso za palačinke. Kar z ročnim »šejkerjem«. Ob osmih pa prinese še sveži kruhek, ki ga dobi od organizatorjev. Ampak tokrat samo dve štruci, za 12 lačnih ust. No, vsaj star ne bo ratal tale kruh, ker ga bomo prej pojedli. Sicer imamo še dva hlebčka ajdovega z orehi, ampak našim mulcem in skiperju gre bolj v slast bel, penast, mehki kruh. Žanin si želi sam pripravljati pečena jajčka, pa mu Hedi ponudi svoj recept in kuharske usluge. Najbolj pa gre v promet čokolešnik, še skiper si ga privošči. Tudi paštete in domače marmelade gredo v slast, še posebej, ko je na mizi svež bel kruhek. Kar naprej jemo in kar naprej smo lačni. To je tako že kar iz navade. Komaj pojemo en obrok, že sprašujejo, kdaj in kaj bomo jedli naslednjič ...

Planirano izplutje je deseta ura. Čeprav se zbudimo že ob sedmih, je kar naenkrat ura deset. Mi pa še nismo popolnoma pripravljene. Kabine niso pospravljene, smeti tudi še niso odnesli, pa lulat še moramo iti. No, ob 10.20 nam vendar uspe. Plujemo v smeri Šolte – Maslenica. Približno uro in pol do prvega zaliva (Stari Trogir). Hedi se odloči, da bo dokončala maso za

palačinke z ročnim mikserjem – šejkerjem. V zalivu vržemo sidro, Maruša s štrikom odplava na obalo in nas priveže še na obalo. Ostale barke se privežejo na naš levi in desni bok. Danes napihnemo tudi Agijev sup. Vsi pridejo na vrsto, razen tistih, ki sploh ne gredo v vodo. Hedi medtem že spet pripravlja malico. So že vsi lačni. Kaj dela morje! Grenadir s podaljškom testenin in zeljna solata ... veliko zelja! Včeraj ga je bilo premalo. Takoj,

ko pripravimo mizo za malico, že so tu nadležne ose. Mi vseeno kar veliko pojemo, se še malo skopamo. Žal se dogajajo tudi nesreče. Tokrat je bila na vrsti naša sončna Nikica. Ko je lezla po »lojtri«, po kateri se pride iz vode na barko, je pregledovala, če je le-ta dobro pričvrščena in stabilna in se pri tem močno uščipnila, skoraj preščipnila svoj prst na roki. Tudi krvi je bilo nekaj. Ampak, korajžna Nika, temperamentni živec, kot se je sama poimenovala, je tudi to bolečino zelo junaško prenesla. Prvo pomoč ji je nudila naša spremljevalka, prostovoljka Maruša, potem pa smo jo peljali na pregled in po drugo mnenje še k čisto pravi zdravnici Vereni, ki je tudi z nami na Mirnem morju in je vedno v nizkem štartu, če se zgodi kaj takega. Nika si potem vzame nekaj časa zase, meditira v kabini, medtem ko mi že plujemo naprej. Hedi se odloči, da bo palačinke spekla kar med plovbo, ker bo na Šolti spet

gneča. Takoj začne dišati po celi barki in tudi sosednje barke, ki plujejo poleg, zavohajo sladki vonj po palačinkah. Še niso tri palačinke pečene, ko že prileti Alenčica: »Učiteljica, jaz sem tako lačna!« Kosilo pa smo pojedli pred pol ure. Hedi pa ji odgovori: »Ti dam malo ričeta?« »Ah, tako zelo pa tudi nisem lačna,« odgovori Lenčka. Martin se je medtem kar zalepil na strešno okno, ki je direktno nad štedilnikom in je bil menda sit že od samega vonja. Kaj vse bi tisti trenutek naredili za eno sladko palačinko! A kuharica se ne da. Palačinke so na vrsti šele po nastopu. Pred nastopom pa pojemo še nekaj ričeta. Voditelj

današnje prireditve nam pove, da smo na vrsti kot zadnja točka, ker vedno »zažgemo« s svojim gusarskim plesom. Še prej pa je krst mladih mornarjev. Pozejdon jih je kar konkretno pošprical. Ko nas voditelj napove, se samozavestno odpravimo na oder. Najprej na svojo trobento zatrobi gusar Žanin, nato pa še gusarska pesem in odplešemo. Ker se je prireditev začela z zamudo, smo prej »zmleli« še 50 palačink. Tako so jedli, da so še dihati skoraj pozabili zraven.

Lakota je pa res huda reč. Ampak čudno, ričet jim pa ne gre tako zelo v slast. Po nastopu je še

ples, pa sprehod ... Nekateri se samo pogovarjajo, Žanin pa uživa v vlogi gusarja. Vsi so se že preoblekli, on pa kar vztraja v gusarski opravi. Le naj uživa! Kmalu vsi prilezejo nazaj na barko. Začnejo igrati igro Resnica ali izziv. Smeha in dobrih izzivov je bilo kar nekaj.

MIRNO MORJE

4. DAN

Torek, 18. 9. 2018

Prebujanje na Šolti – Maslenica se je že začelo. Alenka G. je imela nekaj nočnih izhodov do WC-ja. Hedi spi do 7.00 kot ubita. Po polnoči, ko je na barki že vse spalo, je začela delati

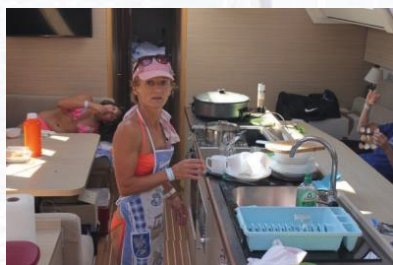
desert za naslednji dan. Črno–beli desert, »čokos-kokos«. Takoj po sedmi uri zbudimo vse zaspane hrčke in počasi lezejo iz kabin. Res se premikajo prav počasi. Danes je v planu fotografiranje. Skupinsko, za različne sponzorje in donatorje. Najprej v temno modrih majicah, nato še v svetlo modrih. Že tradicionalno, Alenka in Maruša »tamlade«, po ustaljenem redu odpeljeta na jutranji sprehod. Medtem Hedi že začne pripravljati zajtrk. Danes bomo bolj na čokolešniku. Kruha je namreč bolj malo. Vsaj tistega belega, ki je tako zaželen. Ajdovega imamo še kar nekaj, ampak vsem ne gre ravno v slast. Sicer pa zajtrk kot zajtrk – klasika za te dni. V glavnem spet prevladuje čokolešnik ali bolje čokolešnikovi žganci. Žanin pa naroči pečena jajčka na »poliju«. In jih dobi. Potem Hedi pripravi zajtrk še zase – jajčka z ocvirki, kozji sir, malo zelenjave. In najmanj kar pričakuje je, da bodo pospravili vsaj vsak za sabo. Pa zopet nič. Prav nihče »ne vidi«, da je posoda za pomit tudi po zajtrku. Se kar malo »razhudi« in naredi eno krajšo, dvajsetminutno pridigo. Malo tudi povzdigne glas. In vsi ostanejo brez besed. Ko je Hedi končala, je rekla, naj naredijo, kar se jim zdi najbolj prav. Ampak učinka ni bilo nobenega. Kar nekaj časa je trajalo in potem se le Alenčica odloči, da gre pomivat.

Hitrost ni ravno njena vrlina, ampak vsaj voljo je pokazala. Nekaterim je treba posebej povedati, kaj je treba narediti in s skupnimi močmi jim nekako uspe. Hedi je žalostna, da sami nič ne opazijo, kaj je potrebno narediti. Po zajtrku imamo skupno fotografiranje. Spet se postavimo pri barčicah na ploščadi, da fotografi lahko fotografirajo dol s stopnic. Ob pol desetih izplujemo. Cilj plovbe danes je Kaštel Gomilica. Še prej se ustavimo v čudovitem zalivu Krknjaši. Naš kapitan nam je obljubljal zvezdasto sidranje. Najverjetneje pa se bo veter čez kako uro obrnil, sidrali smo kot po navadi. Eni vržemo sidro, drugi se privežejo zraven, pa spet sidro, privez na bok ... po pet do šest bark se navadno nekako vežemo z bokom skupaj. Dobimo en velik splav. Danes naši kopalci najprej niso prav nič hiteli, kot po navadi. Nekaj so se nam kazali oblaki, malo je pihalo in bilo je prav sveže v primerjavi z ostalimi vročimi dnevi. Vseeno se »taglavni« ojunajo in poskačejo v vodo. Tudi sup spustimo v vodo. Uporabnikov je dovolj. Hedi spet hiti pripravljat malico pred poznim kosilom, da ja ne bi kdo

utrpel lakote. Malo sveže zelenjave, vložene solatke, fižoleki, kumare ... Potem pa še poli salama, suha salama, sir – kravji in kozji. Slednji gre bolj v promet. Pa še pečenka popražena na česnu, Zdenka sir, maslo. Svežega kruha danes ni, zato gre v promet ajdov, pa krispi, Wassa ploščice. Kar lepo razvajamo tele naše mulke in mulce. Bomo videli, če se bo danes kaj poznalo pri pomivanju posode. »Jok«, spet nič. Nihče ne opazi, da je posoda umazana. Kaj pa, če jim zvečer postrežemo kar v isti posodi, v umazanih krožnikih? Če jih bo motilo, bodo pa pomili vsak svojega. To je za razmislit. Tokrat Hedi spet pomije posodo z minimalno količino vode. Posoda še ni do konca pomita, nekateri pa že jamrajo, da so lačni. Eni jemo že bolj iz navade, čeprav ne bi

bilo potrebno, saj še predhodnega obroka nismo prebavili. Še smo v zalivu, eni se kopajo, drugi supajo. Niko pritisne na WC. Na barki načeloma ne hodimo prav pogosto na WC. Delamo plane, kako bi Niko s poškodovanim prstom spravili na obalo, ne da bi si zmočila prstek. Še Mirota od Trobentice smo vključili, da bi jo z gumijastim čolnom odpeljal na obalo.

Nika pa si je med tem že premislila. Alenka je že vse organizirala, Valdi naj bi Niko z gumijakom s Trobentice peljal na obalo. Nika protestira in se ne da. V izrednih razmerah uporabimo tudi WC na barki. Hedi Niki ponudi instrukcije, kako funkcionira WC na barki. To ni isto kot v domačem WC. Predvsem je drugačen sistem splakovanja ... vsaj dvajsetkrat je treba potegniti ročko »pumpe«, da se prečrpa nekaj vode, da ne ostanejo kakšne sledi in vonjave.

Ob 13.00 se začne debata, kaj in kako naprej. V načrtu je še ples bark slovenske flote MM. Naša ogromna barka bo prva, naš kapitan pa je glavni koreograf in tudi daje povelja po UKW postaji. S prvim poskusom ni bil ravno najbolj zadovoljen. Po tretjem poskusu smo bili že bolj uigrani. Nadaljujemo pot v marino Kaštela. Nika se je sproščala na svojem »počitkovalniku« in ko je bila sredi najglobljega spanca, je Valdi močno zavil v desno, ko smo imeli ples bark in je ubogo Nikico skoraj »dol zbrisalo«. Danes je zelo vroče, zato smo kar dobro »švicali«. Začuda še nič ne jamrajo, da so lačni. Verjetno samo zato, ker je na jedilniku ričet, ha ha ha. Kmalu pade odločitev, da gremo takoj, ko se v marini privežemo, najprej na delavnice, ki jih organizirajo Avstrijci, potem pa na ričet. Kuharica ga je malo razredčila, da je bolj ričetova juha, kot pa ričet. Še prej pa z Niko in Žaninom pripravimo teren za risanje naše zastave. Vsa mesta so že zasedena, zato si na tla prilepimo svojo folijo – veliko vrečo za smeti. Niko in Žanina pošljemo v lov za flomastri,

nekaj malega pobarvamo, prevlečemo gusarske obraze na zastavi. Hitimo, ker se delavnice zaključujejo. Hedi ima malo boljše veze z Avstrijci in naprosi nekaj flomastrov z namenom, da

bo posadka dokončala z barvanjem zastave kar na barki. Jutri imamo že druge zaposlitve in svojo delavnico, za zastavo ne bo več časa.

Vzdušje v posadki je postalo malo zaskrbljujoče, zato po večernih MM aktivnostih na kopnem sledi psihoanalitično in psihoterapevtsko srečanje v salonu naše barke. Vodja in usmerjevalka pogovora je terapevtka Alenka Godler. Skupaj smo poskušali rešiti, ali se vsaj pogovoriti o nekaterih zadregah, dilemah. Danes smo že četrti dan na jadrnici. Malo domotožja, čustva so že malo načeta, postali smo bolj občutljivi, zato je prav, da se pogovorimo. Imamo prevelika pričakovanja? Med sabo smo si zelo različni, vsi ne zmoremo vsega, vsak pa je v nečem dober in nobeno delo ni sramotno.

MIRNO MORJE

5. DAN

Sreda, 19. 9. 2018

Spet nas je pričakalo čudovito jutro. Danes bo malo več dogajanja na kopnem. Po včerajšnjem globokem razgovoru so se verjetno že vse duše umirile. Vsak dan se bolj počasi in s težavo prebujajo, kaj šele vstanejo. Vse je prezgodaj. No, vseeno nam jih nekako uspe spraviti pokonci. Hedi, kot po navadi, že zjutraj začne pripravljati vse potrebno za kuhanje kosila. Alenka in Maruša sta glavni pri zajtrku, Valdi pa je na skiperskem sestanku. Pri zajtrku je še vedno najbolj aktualen čokolešnik, tudi kakav. Samo, da je sladko in z okusom po čokoladi. Danes bodo za kosilo zrezki. Žanin od »kopenskega« mesa je samo perutnino in nekatere dele govedine. Za prilogo imamo danes še pire krompir s praženo čebulico, zlatorumeno zapečeno. Seveda pa ne gre brez deserta.

Ob 9.00 se začnejo delavnice; tatujji, risanje, zastave, reanimacija, vozički, bobni ... Tudi naša OŠB barka ima svojo delavnico za vse. Izdelujemo obeske za ključe, vsak si nanj nariše svoj

motiv. Dogovorimo se, da bosta Nika in Žanin asistenta pri naši delavnici. Nika še nekaj časa vztraja, Žanin pa kar hitro odneha in gre raje z ostalimi po vseh drugih delavnicah. Pri Hedi je kar veliko prometa. Najbolj zagreti so Bavarci. Prideta tudi »Elfi in Cvelfi«, s katerima se poznamo že od lani. Goran z RTV vse lepo posname. Dokončati bi morali tudi našo zastavo,

pa imamo tako natrpan urnik, da enostavno ne gre. Ostali brežiški gusarji se zabavajo na drugih delavnicah. Eni bolj drugi malo manj navdušeni. Nekaterim je brez veze in kar ne najdejo motivacije; verjetno je ostala v Brežicah. Vročina je huda, pozabili so na vodo, zdaj bodo kmalu tudi lačni. Letos pa res veliko pojemo in spijemo. Včasih, ko še niti posoda ni pomita od kosila ali pa smo še vsi za mizo, nekdo že sprašuje, kaj bo za večerjo. Valdi je spet

na skiperskem sestanku, da se dogovorijo, kdaj in kam gremo popoldne. Nekateri cel dan ostanejo v marini. Mi bomo odpluli do bližnjega zalivčka, se malo kopali, supali, raziskovali obalo, kamenje in rastlinstvo ... Ker nismo točno vedeli kdaj, smo že začeli pripravljati mizo za kosilo, ko se že vrne naš skiper in pravi: »Gremo ven!«. Hedi predlaga, da najprej pojemo juho in potem

gremo. Ko bomo na sidru, pa pojemo še zrezke. In bilo je tako. Kapitan je zagotavljal, da lahko vse pustimo, da se ne bo nič zgodilo, nič prevrnilo, samo 22 minut plujemo in vse je mirno. No, nekaj časa je bilo kar v redu, tik pred sidranjem pa v vodi zagledamo sosednjega skiperja. Valdi pa ne bi bil Valdi, če ne bi nekaj ušpičil. Ko smo prišli v bližino plavajočega skiperja, Valdi naredi manever, obrat za 360° in obkroži skiperja v vodi. Juhuhu, predali se odpirajo, pokrovke letijo po salonu, polni lonci k sreči ostanejo na štedilniku. V zaliv smo

pripluli zadnji. Dve barki sta že zasidrani. Mi se vežemo na Matejevo barko in še sidro spustimo. Vse lepo uredimo in potem kopanje, supanje, skratka, uživanje. Sup malo »dopumpamo«. Tudi Hedi se spusti v vodo, najprej Martina vozi na supu, potem še plava. Voda je res topla, kar 25°C ima. Res prijetno plavanje! Alenka G. in Tija raziskujeta obalo, zdaj supa Aljažek in to čisto sam. Kar dobro mu gre. Žanina klic narave prežene na obalo, tam vse lepo uredi

in zakoplje, da slučajno koga ne preseneti, ko se nič hudega sluteč sprehaja v gozdčku ob morju. Hedi medtem dokonča kosilo. Vse pojemo, sosedge nam ponujajo tudi nekega jagenjčka. Skiper na premec povabi še vse sosede, kjer se mastijo z jagenjčkom. Pri nas pa bo tudi desert. Le kaj naj bi to bilo? Za desert sta danes odgovorni Alenka in Maruša. Otroci so rekli, da bo štrudelj, ker je nekako tako dišalo. Bo samo »približek« štrudla, samo sestavine so zelo podobne. Sestavili si ga bodo pa kar sami. Namesto testa so plazma piškotki, nadev pa je hruškov kompot. Dišalo je po cimetu, ko se je kuhal kompot, zato so vsi mislili, da bo zavitek. Nismo še vse pospravili oz. pripravili za izplutje, ko se začnejo skiperji hitreje premikati in hitijo na svoje barke. Zasliši se: »Gremo!«. Mimo je namreč priplula velika vojaška ladja in predvidevajo, da bodo prav kmalu do nas prišli večji valovi. Imamo zelo grdo izkušnjo podobnega dogodka, ki se je zgodil pred leti, ko je eden od skiperjev končal z mavcem na nogi. Bili smo ravno takole zvezani z boki bark, ko je mimo kar hitro priplula vojaška ladja. Valovi so povzročili hudo guncanje bark, levo in desno. Jambori so skoraj udarjali skupaj. Lahko bi prišlo do hudih poškodb na ladji. Skiperji so tiščali ladje stran eno od

druge in pri tem je enemu stisnilo gleženj med dve barki. No, tokrat smo se pravočasno razšli in ni bilo hujšega. Tako je na morju, včasih so potrebne hitre reakcije in manevri.

V marino se vrnemo ob 17.00. Ob 19.00 je napovedan zaključni večer. Malo glasbe, govorenja, plesa ... Aljaž je pomirjen. »Tavelikim« puncam, se ne da kaj dosti. Če ne bodo plesale, bodo pa samo gledale in poslušale glasbo. Nikina izjava dneva: «Pa kaj temu vodstvu se je zmešalo, da moramo že petič v tem tednu it v disko?!» Ampak potem se je pa le zabavala in plesala. Aljaž spet doživi presenečenje za rojstni dan. Glavni organizator MM vsem udeležencem, ki imajo ta teden rojstni dan, pripravi darilo. To je velika modra brisača z znakom Mirnega morja. V paketu je še bidon za vodo, pa vodna očala in spet bomboni. Aljaž je presrečen. Malo preden se disko konča, gre gusarska posadka na barko. Pojemo kakav s kruhom, umijemo zobe in spat. Jutri namreč vstajamo zelo zgodaj in tudi izplujemo zelo zgodaj.

MIRNO MORJE

6. DAN

Četrtek, 20. 9. 2018

Četrtek, šesti dan, ko je najbolj slovesen dan - finale mirnega morja. Danes plujemo v formaciji, vseh 100 bark mirnega morja iz iste marine. Budnica je bila že ob 6.30, od 7.00 do

7.30 delijo sveži kruh. Hitro pozajtrkujemo. Ob 8.00 začnemo z izplutjem prve barke, lepo po vrsti. Po točno določenem redu in časovnem razmiku. Mi smo med prvimi, ker smo na najbolj oddaljenem pomolu. Hedi je malo pred sedmo že prinesla kruh. Za zajtrk imamo danes kuhane mini »polike«, ker je najbolj enostavno, nekomplcirano. Danes smo se pri zajtrku tako organizirali, da bo za

pomivanje čim manj posode. Ko smo že začeli, Valdi veselo prinese še 3 štruca kruha. Kako je to mogoče, saj beležijo, katera barka je kaj in koliko dobila. Čisto enostavno. Barke imamo oštevilčene, Valdi pa je pozabil, da imamo mi letos številko 85 (tudi lani je bila 85) in je prinesel kruh od jadrnice 95. Smo ga kar nazaj poslali, da ne bo kdo ostal lačen. Včeraj po glavni fešti pa so povedali, da po pol osmi uri lahko dobimo še kruha, če ga bo ostalo, seveda. Maruša je dobila še eno štruco, da nam jutri ne bo treba kupovati kruha. Zjutraj smo šli v trgovino, ker nam je zmanjkalo vode in mleka. Hedi je nabavljala, Lenčica, Aljaž in Martin pa so z vozičkom transportirali robo do naše barke. Pa še zobno ščetko za Žanina smo kupili. On si je sicer redno, vsak dan umival zobe, ampak smo ugotovili, da si jih umiva kar s svojim prstom, ker ne najde svoje ščetke. Po zajtrku se hitro umijemo, oblečemo bele majice in čakamo. Prideta fotografa, slovenski in avstrijski. Potem oblečemo še modre majice, da bomo lepi na fotografiji. Po protokolu bi za izplutje morali imeti bele majice, ker pa smo bili na tesno s časom, smo ostali kar modri.

Prav lepi smo videti. Točno ob 8.00 izplujemo, zbiramo se v Kaštelanskem zalivu. Tanja Nik nas opozori, da otroci ne smejo biti na premcu zaradi varnosti. Upoštevamo navodila organizatorja in se držimo skupnih pravil. Pol naše ekipe je vesela, druga polovica se bolj kislo drži. Jim bo že »potegnilo« in bo s časom bolje. Na morju je veselo, slovesno ... Naša barka je od vseh slovenskih največja in je izplula med prvimi. Kmalu nas dohitijo še druge SLO barčice in že je akcija, formacija, ples. Mi s Castellom in kapitanom Valdijem »stojimo«, štiri majne barčice pa plujejo okoli nas, kot piranje okoli žrtve, ki jo bodo pojedle. Ko pogledamo

ostale, se nam zdi, kot da smo na nebotičniku. Ja, kar dosti višje stojimo, kot ostali na svojih barčicah. Zdaj smo že vsi izven marine in počasi v skupini plujemo v Kaštelanskem zalivu. Na katamaranu iz zvočnikov odmeva glasba. Mi plešemo na palubi »We are the Family«. Zgledamo kot avstrijski animatorji, še barvo majic imamo podobno. Dogodek

današnjega dne je spet zelo slovesen. Polni smo veselja, ponosa, kanček otožnosti, ker gre letošnje jadrnanje počasi h koncu. Da je vse skupaj še lepše, je letos poskrbelo tudi vreme, ki je bilo že skoraj kičasto, lepo in toplo. Kmalu sledi prva skupna akcija. Na odštevanje: 10, 9, 8, 7,... na vseh stotih barkah dvignemo svojo zastavo. Zastavo svoje posadke, ki smo jih risali v torek in sredo. Na naši barki Castello je imela Alenčica to čast, da je potegnila zastavo. Potem smo na odštevanje dali ven tudi glavno jadro, da je bila kulisa še lepša: morje, sonce, bela jadra in zadovoljne mlade duše na vsaki jadrnici. Prav posebno doživetje. Veseli smo, da smo ponovno del tega.

Kmalu po zadnji skupni akciji vseh stotih jadrnic se vsaka usmeri proti svoji matični marini.

SLO jadrnice pa čaka še ena akcija. Koreografijo za to akcijo »Ples jadrnic«, je pripravil naš kapetan – skipper Valdi. In mi smo še posebej ponosni nanj. Valdi je tudi dajal komando vsem skipperjem preko UKW postaje, da je vse štimalo, kot je treba. Goran z RTV pa je vse to lepo posnel, privezan na vrh jambora »Trobentice«. Bravo Goran, ti si »faca«! Po tej veličastni akciji smo odpluli še v en zaliv, kjer smo se vezali in sidrali v obliki zvezde. Vsi premci navzven, sidra v vodo, krme pa v center. Tako je nastal bazen, znotraj kroga jadrnic. Sonce se je malo skrilo, ampak to ni bila nobena ovira za navdušene kopalce. Celo skipperji so izvedli svojo formacijo v vodi, tudi v krogu: glave ven, nogice ven, trebuščke ven, ri... ven. Sup je tokrat služil za odvoz

lastnikov prenapolnjenega črevesja na obalo. Na trdnih tleh je čiščenje črevesja, vsebine le tega, veliko bolj učinkovito. Lažje pa je tudi proučevanje vsebine, barve in same konsistence. Žanin in Tija sta že prava eksperta. Vanna in Leja se še vedno ne dasta v vodo. V soboto jima bo verjetno vseeno malo žal, ko bosta ugotovili, kaj vse sta zamudili. Ali pa tudi ne. Tija raziskuje Terra Rosso. Ponovno se ji pridruži malo filozofsko usmerjeni Žanin. Kakšno modro misel pa tu pa tam postreže tudi Nikica.

Po kopanju se večina SLO bark odpravi proti Milni na Braču. Hedi malo spremeni

tradicionalni jedilnik in se odloči, da bo »schmoren« namesto zajtrka v petek, naredila že za večerjo v četrtek. Alenka in Maruša odpeljeta posadko na sprehod za dve uri, Hedi pa pripravi carski praženec in jabolčno čežano. Pa še slivovo naredi svežo, kar takole, mimogrede. V hladilniku je našla nekaj domačih sliv. V nič ne gre nič na naši barki. Vse porabimo, recikliramo. Tudi hrano.

Stran ne bomo nič metali. Šmoren naredimo iz 20 jajc, čisto malo ga ostane in bo za zajtrk. Za tiste bolj sladkosnede. Kmalu se vsi utrujeni poberemo v svoje kabine in zaspimo.

MIRNO MORJE

7. DAN

Petek, 21. 9. 2018

Jutro brez stresa. Ne mudi se nam nikamor, za zajtrk bodo spet hrenovke, ker jih moramo porabiti. Čistimo vsebino hladilnika. Hedi pa si danes privošči nekaj minut zase. Ob 6.00, ko drugi še spijo, se v tekaški opravi požene v raziskovanje otoka. Kar dve uri teče po poteh in stranpoteh, na poti najde nekaj zanimivosti, od daleč opazuje zaliv z barkami v marini.

Po poznem, umirjenem zajtrku počasi izplujemo. Smer Split. Še preden pa se vrnemo v matično marino, se ustavimo v bližnjem zalivu. Malo kopanja, malo supanja, ne izostane tudi raziskovanje Terra rosse. Poslovimo se od prijateljev z ostalih bark in odplujemo v Split. Pred marino pa še na bencinsko črpalko, da napolnimo rezervoar z gorivom. Je kar dolga čakalna vrsta, pa vseeno ostanemo in čakamo. Bolje, da sedaj to opravimo, da ne bomo zjutraj še enkrat ven hodili. Tako ali tako bomo imeli že dovolj dela s pakiranjem. V marini že začnemo s pospravljanjem in pakiranjem. Da ne bi nosili nazaj domov preveč hrane, Hedi speče še nekaj kilogramov krompirja, ki nam je ostal. Vsem lepo tekne. Letos smo bili pri pripravi (nabavi) hrane zelo racionalni in ni kaj dosti ostalo, da bi nosili nazaj domov. Hedi vse to popiše, zabeleži, da bomo vedeli, kaj in kako naslednje leto. Kar pa seveda ni pravilo. Letošnja posadka je bila precej sladkosneda. Niso pa jedli veliko mesa, salamic itd. Sladko, to pa ja!

Po večerji smo si vsi v grobem že spakirali svojo opremo. Izpraznili in zapakirali smo tudi Agijev sup. Letos je bil ves čas v uporabi. Lepo smo skrbeli zanj in upamo, da nam ga Agi naslednje leto spet posodi. Letos smo ga res do konca izkoristili, saj nam je tudi vreme to dopuščalo.

MIRNO MORJE

8. DAN

Sobota, 22. 9. 2018

Danes so občutki že malo mešani. Do devetih moramo izprazniti barko. Kot po navadi zapustimo pospravljeno in čisto barko. Vse smeti odnesemo v kontejnerje. Prevezli smo čisto jadnico – počistil jo je sam kapetan (smo malo prihranili denarja). Zato smo jo tudi zapustili dokaj urejeno in čisto. Hvala Kufner, še bomo sodelovali.

S šoferjem Integrala smo zmenjeni, da ga pokličemo, ko bomo imeli vso prtljago pripravljeno pri izhodu iz marine. Malo je prostora, veliko prometa, pa še bus ne more predaleč v marino. Šofer Jožek pride točno, hitro naložimo bus, še zadnje lulanje pred odhodom in gremo. Do zgornjega parkirišča potegnemo še skiperja z vso opremo, tam ima svoj avto. Hitro se poslovimo in vsak v svojo smer. Mi za Brežice, Valdi za Biograd. V avtobusu obujamo spomine na ta teden, malo dremamo, tudi pojemo. Postanek ob avtocesti, na počivališču, malica in že gremo dalje. Ob pol petih smo pred OŠ Brežice, kjer nas čakajo najbližji.

Letos je bilo pestro, zanimivo, tudi napeto. Na preizkušnji je bila naša strpnost, potrpežljivost ... Na koncu smo vsi zmagovalci, naučili smo se nekaj drug o drugem in tudi nekaj o sebi. Tisto, kar je bilo manj prijetno, bomo čim prej pozabili, prijetne spomine pa ohranimo za vedno.

Pa Mirno morje in srečno vsem! Že gledamo in planiramo naprej, MM 2019!

PRVIH 5 LET MM OŠB

2014

2015

2017

2016

2018

